

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și doi

De la lei la amăgire: un studiu aprofundat al capitolului 6 din Daniel și al profeției vremurilor de pe urmă

Jeff Pippenger

2023-12-27

În primele șase capitole ale cărții lui Daniel, capitolul șase constituie cea de-a treia linie, care prezintă în mod direct o ilustrare a crizei legii duminicale. În capitolul trei, chipul de aur al lui Nebucadnețar și cei trei bărbați vrednici reprezintă stindardul care este înălțat, pe care îl vede întreaga lume.

Atunci împăratul Nebucadnețar a trimis să adune pe dregători, pe ispravnici, pe căpeteniile oștirii, pe judecători, pe vistiernici, pe legiuitori, pe sfetnici și pe toți dregătorii ținuturilor, ca să vină la sfințirea chipului pe care îl înălțase împăratul Nebucadnețar. Daniel 3:2.

În capitolul trei, cei trei bărbați vrednici au refuzat să se închine, iar acțiunea lor le-a adus persecuția cuptorului, pe când Daniel, în capitolul șase, se închină de trei ori pe zi, iar acțiunea lui i-a adus persecuția gropii cu lei. Rând după rând, ei reprezintă persecuția prin legea duminicală ca o decizie cu privire la închinare, care, în ambele cazuri, a fost deja hotărâtă de către cei credincioși. Cei reprezentați de combinația de trei și unu, care simbolizează pe cei o sută patruzeci și patru de mii, s-au întemeiat în adevăr înainte ca zguduirea persecuției să vină.

Îngerul a zis: "Lepădați-vă de sine; trebuie să pășiți grabnic." Unii dintre noi am avut timp să primim adevărul și să înaintăm pas cu pas, iar fiecare pas pe care l-am făcut ne-a dat putere să-l facem pe următorul. Dar acum timpul este aproape încheiat, iar ceea ce am învățat ani de zile, ei vor trebui să învețe în câteva luni. Vor avea, de asemenea, mult de dezvățat și mult de învățat din nou. Cei ce nu vor primi semnul fiarei și icoana ei atunci când va ieși decretul trebuie să aibă de pe acum hotărârea de a spune: Nu, nu vom ține seama de instituția fiarei. Scrieri timpurii, 68.

În capitolul al cincilea, legea duminicală se referă la sfârșitul fiarei pământului și la judecata adusă de vrăjmașii care au pătruns prin zid.

În noaptea aceea a fost ucis Belșatar, împăratul haldeilor. Iar Dariu, Medul, a luat împărăția, fiind în vârstă de aproximativ șaiszeci și doi de ani. Daniel 5:30, 31.

În capitolul șase, este identificată pecetluirea poporului lui Dumnezeu, reprezentată prin aplicarea peceții regelui asupra gropii cu lei.

Și a fost adusă o piatră și a fost așezată peste gura gropii; iar împăratul a pecetluit-o cu propriul său sigiliu și cu sigiliul dregătorilor lui, pentru ca hotărârea cu privire la Daniel să nu fie schimbată. Daniel 6:17.

Toate cele trei linii contribuie la caracteristicile stindardului care este înălțat într-un nor, în ceasul cutremurului celui mare din capitolul unsprezece al Apocalipsei.

Și au auzit din cer un glas puternic, care le zicea: „Urcați-vă aici.” Și s-au înălțat la cer într-un nor, iar vrăjmașii lor i-au văzut. Și în același ceas s-a făcut un mare cutremur, și a zecea parte din cetate a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar cei rămași s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:12, 13.

Capitolul șase din Daniel identifică pecetluirea poporului lui Dumnezeu, dar, mai precis, se ocupă de pedepsirea coaliției «președinților, dregătorilor și voievozilor, sfetnicilor și căpeteniilor» care l-au înșelat pe împărat determinându-l să-l omoare pe Daniel. Înșelarea împăratului (simbol al statului) este un subiect profetic semnificativ, care cuprinde mai mulți martori profetici. Spre deosebire de Nebucadnețar din capitolul trei sau de Belșațar din capitolul cinci, care, până la ivirea crizei, nu luaseră în seamă nici pe Daniel, nici pe cei trei martori, «preferința» lui Darius pentru Daniel, înainte de criză, identifică un alt cadru pentru criza legii duminicale.

Daniel a fost „preferat” mai presus de ceilalți doi președinți, iar cei trei președinți erau peste cei o sută douăzeci de prinți. Daniel este pus în contrast în principal cu președinții și prinții, iar el este favorizat mai presus de cei doi care formează o confederație a înșelăciunii, reprezentată prin cinci (cinci fecioare neînțelepte).

A părut bine lui Darius să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători, care să fie peste toată împărăția; și peste aceștia, trei căpetenii, dintre care Daniel era cel dintâi, pentru ca dregătorii să le dea lor socoteală și împăratul să nu sufere nicio pagubă. Atunci Daniel acesta a fost preferat mai presus de căpetenii și de dregători, fiindcă era în el un duh ales; și împăratul se gândea să-l așeze peste toată împărăția. Atunci căpeteniile și dregătorii au căutat să găsească împotriva lui Daniel vreo pricină cu privire la împărăție; dar n-au putut găsi nici pricină, nici vină, pentru că era credincios și nu s-a aflat în el nici greșeală, nici vină. Atunci acești bărbați au zis: Nu vom găsi nicio pricină împotriva acestui Daniel, dacă nu o vom găsi împotriva lui în privința legii Dumnezeului său. Daniel 6:1-5.

Darius este folosit pentru a ilustra o înșelăciune săvârșită împotriva împăratului, care îi reprezintă pe cei zece împărați (Națiunile Unite), la sfârșitul lumii. Această înșelăciune contribuie la ura pe care cei zece împărați (Națiunile Unite) o manifestă împotriva desfrânatei (papalitatea), ceea ce îi determină să „o pustiască și s-o despoaie” și „să-i mănânce carnea și s-o ardă cu foc”.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânata, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă voia Lui, să se învoiască și să dea împărăția lor fiarei, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care domnește peste împărății pământului. Apocalipsa 17:16-18.

Națiunile Unite (a șaptea împărăție) vor distruge papalitatea, deși tocmai i-au încredințat împărăția lor, căci ele domnesc pentru o "scurtă vreme".

Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt nu a venit încă; iar când va veni, el trebuie să rămână pentru puțină vreme. Apocalipsa 17:10.

La legea duminicală, a șasea împărăție a profeției biblice, fiara pământului din Apocalipsa treisprezece (Statele Unite), tocmai și-a încheiat domnia celor șaptezeci de ani simbolici, în care a cincea împărăție a profeției biblice, fiara mării din Apocalipsa treisprezece (papalitatea), a fost dată uitării timp de acei șaptezeci de ani simbolici din Isaia capitolul douăzeci și trei.

Și se va întâmpla în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui împărat; la sfârșitul a șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, cutreieră cetatea, tu, desfrânato care ai fost uitată; fă o melodie plăcută, cântă multe cântece, ca să fii adusă aminte. Și se va întâmpla că, după sfârșitul a șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, iar ea se va întoarce la plata ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15–17.

La legea duminicală, a șaptea împărăție a profeției biblice, cei zece regi (Națiunile Unite), începe să domnească, dar numai pentru scurtă vreme, căci regele întâistător dintre cei zece regi își începe atunci lucrarea de a constrânge întreaga lume să se alinieze structurii fiarei, care este uniunea dintre biserică și stat și este simbolizată prin icoana fiarei.

Și am văzut o altă fiară care se ridica din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și exercită toată puterea celei dintâi fiare înaintea ei și face ca pământul și pe cei ce locuiesc în el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Și săvârșește semne mari, până acolo încât face să coboare foc din cer pe pământ în văzul oamenilor, și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care avea puterea să le facă înaintea fiarei; spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care avusese rana de sabie și a rămas în viață. Apocalipsa 13:11-14.

Un element principal al simbolismului fiarei pământului (Statele Unite), care începe ca un miel și sfârșește vorbind ca un balaur, este vorbirea ei. În limbaj profetic, a vorbi desemnează o acțiune a autorităților legislative și judiciare.

Exprimarea națiunii este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare. Marea luptă, 443.

Când Statele Unite au vorbit pentru prima dată ca un miel, au adoptat Constituția Statelor Unite, stabilind astfel o țară de refugiu pentru cei ce fugeau de prigoana papalității și a regilor Europei.

Și pământul a venit în ajutorul femeii, și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui. Apocalipsa 12:16.

La sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, fiara pământului vorbește din nou, însă atunci ca un balaur, în timp ce impune închinarea duminicală, care este semnul autorității papale. Când semnul autorității papale este impus, papalitatea este amintită, și ea este amintită atunci când păzirea Poruncii care nu trebuia niciodată uitată este declarată ilegală.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrările tale; iar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău; în ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale; căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o.

Exodul 20:8-11.

Apostazia națională este apoi urmată de ruină națională, iar cele trei puteri care conduc lumea spre Armagedon își dau mâna.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

Când "Protestantismul" (Statele Unite), "puterea romană" (Vaticanul) și "Spiritismul" (Națiunile Unite) își dau mâna la legea duminicală, ei încep să conducă lumea spre Armagedon, care este reprezentat drept impunând mai întâi lumii acceptarea autorității unui guvern mondial unic, alcătuit din biserică și stat, cu biserica deținând controlul raportului dintre ele. Puterea minunilor de care se folosește fiara pământului nu doar că produce curvia desfrânată din Tir cu împărații pământului, ci impune ca chipul mondial al fiarei să "vorbească". Prin definiție profetică, aceasta înseamnă că guvernul mondial unic trebuie să aibă un organ legislativ (cu sediul la New York) și un organ judiciar (cu sediul la Haga).

Și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care fusese rănită de sabie și a trăit. Și i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, pentru ca chipul fiarei să și vorbească și să facă astfel încât toți câți nu se vor închina chipului fiarei să fie omorâți. Și îi face pe toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și pentru ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât cel care are semnul, ori numele fiarei, ori numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei: căci este un număr de om; iar numărul ei este șase sute șizeci și șase. Apocalipsa 13:14-18.

Fiara pământului (Statele Unite) va amăgi întreaga lume să accepte o imagine mondială a fiarei, aceeași imagine pe care Statele Unite o formaseră, conducând la și, în cele din urmă, impunând legea duminicală. Apoi îi va conferi autoritate guvernului mondial unic să-și impună legile sub amenințarea pedepsei cu moartea și/sau a sancțiunilor economice. Înșelăciunea regelui Darius este un simbol al înșelăciunii regilor, care este identificată în mod repetat în profeție, căci, pe măsură ce fiara pământului începe să forțeze lumea să accepte guvernul mondial unic, argumentul folosit pentru a sili lumea să accepte această orânduire este acela că puterea care a mâniat neamurile (Islamul) trebuie combătută printr-un război mondial.

Statele Unite impun semnul autorității papale, căci judecățile lui Dumnezeu aduseseră în Statele Unite o asemenea stare de criză, în perioada premergătoare legii duminicale, încât s-a propus soluția ca, prin întoarcerea la dumnezeul catolicismului, să se pună capăt dificultăților economice care se amplificaseră. Totuși, la legea duminicală, dușmanul care se strecurase pe sub zidul de jos

aduce judecata ruinei naționale.

Și atunci marele amăgitor îi va convinge pe oameni că aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu pricinuiesc aceste rele. Clasa care a provocat dezaprobarea Cerului îi va învinui pentru toate necazurile lor pe aceia a căror ascultare de poruncile lui Dumnezeu este o muștrare neîncetată pentru călcători. Se va declara că oamenii Îl ofensează pe Dumnezeu prin încălcarea sabatului duminical; că acest păcat a adus calamități care nu vor înceta până când păzirea duminicii nu va fi impusă cu strictețe; și că aceia care prezintă cerințele poruncii a patra, distrugând astfel respectul față de duminică, sunt tulburătorii poporului, împiedicând ca ei să fie readuși la favoarea divină și la prosperitatea vremelnică. Astfel, acuzația înaintată odinioară împotriva slujitorului lui Dumnezeu va fi repetată și pe temeuri la fel de bine întemeiate: „Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: Tu ești acela care tulburi pe Israel? Iar el a răspuns: Eu n-am tulburat pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului, și tu ai urmat pe Baalim.” 1 Împărați 18:17, 18. Pe măsură ce mânia poporului va fi ațâțată de acuzații false, ei vor proceda față de solii lui Dumnezeu într-un mod foarte asemănător cu acela în care Israelul apostat a procedat față de Ilie. The Great Controversy, 590.

În „ceasul” „cutremurului celui mare” din capitolul unsprezece al Apocalipsei, „al treilea Vai” al Islamului, care este totodată a Șaptea Trâmbiță, răsună atunci și va mânii neamurile. Acea mânie a neamurilor împotriva Islamului va fi folosită pentru a amăgi lumea să accepte aceeași promisiune goală care tocmai eșuase pentru fiara pământului. Promisiunea goală este aceasta: că, prin supunerea față de autoritatea catolicismului, așa cum este reprezentată de semnul autorității papale, judecățile crescânde ale lui Dumnezeu ar înceta. Acea promisiune, deja dovedită ineficace pentru Statele Unite, va fi apoi folosită drept promisiune pentru lumea cuprinsă de panică.

Se va susține că, dacă națiunile lumii s-ar pune doar de acord și ar permite instaurarea guvernului unic mondial, cu scopul de a face față războiului adus de Islam, stabilitatea ar reveni. Islamul este puterea identificată în Scripturi care îi adună pe toți oamenii laolaltă împotriva Islamului, dar acea unire este înșelăciunea supremă a regilor.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Ismael este părintele spiritual al islamului. Este adevărat că Mahomed, părintele islamului, nu a apărut în istorie decât în secolul al VII-lea, dar poporul literal din vechime este ceea ce Dumnezeu folosește pentru a reprezenta poporul spiritual din zilele de pe urmă.

Așa zice Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel de pe urmă; și afară de Mine nu este Dumnezeu. Și cine, ca Mine, să cheme, să vestească și să așeze în rânduială pentru Mine, de când am rânduit poporul străvechi? Și lucrurile care sunt să vină și cele ce vor veni, să le arate lor. Isaia 44:6, 7.

Înainte ca Ismael să se nască, el a fost numit și rolul său profetic a fost identificat. Măinile urmașilor săi spirituali aveau să fie „împotriva fiecărui om, iar mâna fiecărui om” va fi împotriva

„lui”. Și, spre deosebire de învățătura nechibzuită a liberalismului progresist, Biblia învață că Ismael va „locui în prezența tuturor fraților săi”. Ei nu se asimilează culturii din jurul lor, ci, dimpotrivă, mulți o condamnă, protestează împotriva ei și o atacă. Duhul lui Ismael este că „el” avea să „fie un om sălbatic”. Ideea că există o clasă pașnică a credinței islamice nu este susținută în Cuvântul lui Dumnezeu, nici în Coran.

Înșelăciunea celor doi președinți și a celor o sută douăzeci de dregători din capitolul șase al lui Daniel identifică amăgirea care li se aduce celor zece regi, când sunt făcuți să creadă că scopul și urgența implementării unei guvernări mondiale unice, sub controlul Romei, este aceea de a răspunde crizei tot mai acute a războiului islamic, care este „al treilea Vai”. Odată ce chipul fiarei este ridicat și împuternicit să „vorbească”, lumea va afla, prea târziu, că intențiile papalității sunt îndreptate împotriva celor care păzesc Sabatul zilei a șaptea (Daniel), nu împotriva dușmanului care s-a strecurat prin zidul sudic nepăzit.

Cuvântul lui Dumnezeu a dat un avertisment cu privire la primejdia iminentă; dacă acesta nu este luat în seamă, lumea protestantă va afla care sunt cu adevărat scopurile Romei abia când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea își sporește puterea în tăcere. Învățăturile ei își exercită influența în forurile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își ridică edificiile înalte și masive, în recesurile secrete ale cărora persecuțiile ei de altădată vor fi reluate. Pe ascuns și fără a fi bănuită, ea își întărește forțele spre a-și promova propriile scopuri, pentru când va sosi timpul să lovească. Tot ceea ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta îi este deja oferită. În curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție. Marea Controversă, 581.

Înșelarea Națiunilor Unite, săvârșită de papalitate, care produce răzburarea din inimile lor, este adesea ilustrată în Scripturi, iar istoria lui Darius este un exemplu principal al acestui adevăr. Este o înșelăciune săvârșită mai întâi în Statele Unite și apoi repetată asupra lumii. Acest adevăr este identificat în istoria lui Ilie și a Izabelei, apoi din nou în istoria lui Ioan Botezătorul și a Irodiadei, precum și în răstignirea lui Hristos. Stârnirea mâniei națiunilor de către islam este stratagema întrebuintată de puterea papală, stratagemă ce îi oferă acesteia poziția avantajoasă pentru a ataca pe păzitorii Sabatului de pretutindeni.

Prima mențiune a Islamului este apariția lui Ismael în Scripturi, iar rolul identificat al Islamului la sfârșitul lumii — acela de a arunca lumea într-o panică universală, astfel încât aceasta să accepte orice propunere drept soluție — este ceea ce permite înfăptuirea înșelăciunii. Această înșelăciune este ceea ce motivează Organizația Națiunilor Unite (cei zece împărați) să împlinescă voia lui Dumnezeu și să consimtă să-și dea împărăția (a șaptea împărăție) papalității (fiarei).

Înșelăciunea ilustrată de Darius, împreună cu celelalte linii profetice, cuprinde rolul Islamului de a mâna neamurile, motivul ultim pentru care papalitatea este distrusă de Organizația Națiunilor Unite și, la fel de semnificativ, identifică circumstanțele care înconjoară enigma celei de-a opta împărății (care este din cele șapte), așezată drept cap al Babilonului modern.

Daniel în groapa cu lei este o reprezentare profetică foarte complexă, însă înțelegerea este accesibilă doar atunci când se aplică metodologia „rând după rând”.

Vom continua capitolul al șaselea din Daniel în articolul următor.

„Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare redeșteptare.” Mărturie pentru slujitori, 113.